

WINTERSE HERINNERING

Op zondagochtend 30 december 1962 reed ik in een oude Opel Record van Noordeloos naar Hoogblokland. Ik ben dominee en moest daar een kerkdienst leiden.

De weg was behoorlijk besneeuwd. Stuifsnieuw. Er stond een koude wind. Onderweg naar het dorp Hoornaar stond in een bocht van de weg een opgestoven berg sneeuw van wel een halve meter hoog. Ik stopte.

Van de andere kant naderde een Mercedes. De bestuurder stopte ook en stapte uit. Hij zei lachend: 'Wees niet bang, ik help u'. Hij zette zich in mijn wagen achter het stuur, reed even achteruit en vervolgens volle kracht vooruit, dwars door de sneeuwberg heen. Ik bedankte de stoere chauffeur. 'Graag gedaan'.

Ik reed zonder problemen door en leidde mijn dienst in de niet erg volle kerk. Tijdens de dienst zag ik door de ramen hoe het opnieuw ging sneeuwen. Dikke vlokken.

Op de terugweg, halverwege, begon de auto te stomen. Ik stopte en bekeek de voorkant van de wagen. De stuifsnieuw van 's ochtends had de luchtinlaat volkomen afgedicht, zodat de motor verhitte. Met mijn vinger probeerde ik de sneeuw weg te krijgen, maar dat leverde slechts een snee en bloed op...

Ik besloot de klep maar open te zetten en rustig te wachten tot de wagen enigszins was afgekoeld. Het was naar huis nog maar vier kilometer. Intussen sneeuwde het maar door en de weg was glad en papperig. Ik kwam veilig thuis.

Die dag en de volgende dagen bleef het sneeuwen. Ons huis, een oude pastorie met de woonkamer op het noorden, was nauwelijks te verwarmen. C.v. hadden we niet. We trokken ons terug in de royale keuken, waar een viergaatskachel stond, een allesbrander, die voldoende warmte gaf.

Buiten lag hier en daar meer dan een meter sneeuw. De afgelegen boerderijen raakten geïsoleerd, niet alleen bij ons in de Alblasserwaard, maar in het hele land.